

Arrest

nr. 147 239 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KLINGELEERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, geboren op 1 juni 1997 te Bokkos en van Haousa - Fulani afkomst. U woonde sinds uw geboorte in Bokkos, Plateau State samen met uw ouders; uw moeder, christen en uw vader moslim. U rondte er uw lagere school af toen u dertien jaar was. Daarna hielp u uw ouders op hun boerderij en trainde u voor uw sport: martial arts (gevechtskunsten).

In januari 2014 werd uw dorp aangevallen door Boko Haram. U weet de precieze datum niet meer, maar u vermoedt dat het in de eerste week van januari was, enkele dagen na het nieuwe jaar. U was op dat moment, samen met uw ouders, aan de moskee. De kerk, Christ of nation church, die enkele straten verder ligt, werd door mannen aangevallen en er werd geschoten. U weet niet precies hoeveel mensen er gedood of gewond geraakten. U werd vervolgens meegenomen door de aanvallers. U werd naar hun trainingskamp gebracht en u bleef bij hen gedurende vier maanden. U greep de kans om te ontsnappen

wanneer u naar Maiduguri moest om er proviand in te slaan. Na uw ontsnapping ging u naar de politie en u vertelde hen uw relaas. De politie geloofde u echter niet en ze beschuldigden u ervan dat u zelf zou deel uitmaken van Boko Haram. Omdat u minderjarig was, hebben ze u laten gaan. U ging vervolgens naar de Christ embassy in Maiduguri. Daar werd u geholpen door 'pastoor John'. Hij gaf u geld zodat u het land zou kunnen verlaten. In mei 2014 vertrok u uit Nigeria, en reisde u via Niger, Libië, Italië en Frankrijk om uiteindelijk op 30 juli 2014 in België te arriveren. U vroeg er de volgende dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest Boko Haram omdat u bent gevlucht nadat ze u onder dwang hadden gerekruteerd. Tevens vreest u de Nigeriaanse politie omdat ze u ervan verdenken dat u lid zou zijn van Boko Haram. (zie gehoor CGVS, p 15)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u 17 jaar was in 2014 (maw geboren in 1997). In verband met uw vermeende minderjarigheid vermeldt de beslissing die de dienst Voogdij u betekende op datum van 25 augustus 2014 in verband met het medisch onderzoek tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3 §2, 2°, artikel 6 §2, 1°, artikel 7 en artikel 8 §1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002 gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en de Programmawet van 27 december 2004, dat u ouder dan 18 jaar zou zijn. Bijgevolg kunt u niet als een minderjarige worden beschouwd.

Op de tweede plaats kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de aanval van Boko Haram in uw dorp, Bokkos, Maikatako.

U verklaart dat Boko Haram uw dorp aanviel in de **eerste week van januari 2014**. U weet aanvankelijk niet op welke datum noch welke dag in de week de aanslag plaatsvond (zie gehoor CGVS, p 10). Later tijdens het gehoor verklaart u dat het op **3 januari 2014** gebeurde. Wanneer de protection officer (verder PO) u expliciet vroeg of het na Nieuwjaar was, bevestigde u dit en vertelde u dat u Nieuwjaar met uw moeder had gevierd (zie gehoor CGVS, p 22). De PO vraagt verder nadrukkelijk 'En enkele dagen later (nvdr na Nieuwjaar) gebeurde de aanval?' waarbij u antwoordde: 'Ja, ik denk dat het 2 of 3 dagen later was.' (zie gehoor CGVS, p 22).

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de aanslag in Malakworigold Maikatako Village op **1 januari 2014** gebeurde. **Het feit dat u de aanslag op een ander tijdstip situeert en vooral omdat u beweerde dat u samen met uw moeder Nieuwjaar heeft gevierd (zie supra) is het niet aannemelijk dat u niet weet dat de aanslag op nieuwjaarsdag werd gepleegd.**

Daarnaast is het ook niet aannemelijk dat u niet weet dat de aanslag in Malakworigold werd gepleegd. Wanneer de PO u vraagt of u Malakworigold kent, bevestigt u. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of het dicht bij de kerk (die aangevallen werd) is of de moskee, zegt u 'neen'. Wanneer de PO nadrukkelijk vraagt of het een ander gebied is, bevestigt u nogmaals (zie gehoor CGVS, p 23). **Het is niet aannemelijk dat u, die heel uw leven in Maikatako zou gewoond hebben (zie supra), niet op de hoogte zou zijn dat de kerk (die aangevallen werd) zich in Malakworigold bevindt.** Nogmaals wordt hiermee uw geloofwaardigheid aangetast.

Daarenboven slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat u effectief afkomstig zou zijn van Bokkos. Wanneer u wordt gevraagd waar u heeft gewoond, zegt u dat u steeds in Bokkos, Maikatako village heeft gewoond (zie gehoor CGVS, p 5). Wanneer de PO u vraagt 'Bokkos, welke dorpen maken er deel van uit?' zegt u 'Mushere, Kulere'. Wanneer de PO vraagt of er nog andere dorpen zijn, zegt u 'Ik ga niet buiten. Ik ken mijn dorp. Maar ik ken de andere dorpen niet.' (zie gehoor CGVS, p 17). U blijft herhalen dat u de andere dorpen niet kent, zelfs na herhaaldelijke vraagstelling van de PO (zie gehoor CGVS, p 17-18). Zelfs wanneer de PO u vraagt naar de dorpen die rond uw dorp liggen, zegt u 'Ja, maar ik kan ze me niet herinneren. Ik ga niet uit mijn dorp.' (zie gehoor CGVS, p 18). Wanneer u wordt gevraagd of er een weg door Bokkos loopt, zegt u 'Ja', wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar waar deze weg loopt, zegt u 'Ik weet het niet, de weg is eindeloos. Ik weet het niet.' (zie gehoor CGVS, p 19). Het is niet aannemelijk dat u, die heel uw leven in Bokkos zou gewoond hebben, slechts op de hoogte zou zijn van twee dorpen die deel uitmaken van Bokkos. Hierbij dient te worden opgemerkt dat Kulere, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, geen dorp is maar een taal. Tevens verklaart u dat mensen van de Mushere ethnïe, Ron spreken (zie gehoor CGVS, p 19). Wanneer de PO u immers vraagt welke taal de mensen van Mushere ethnïe spreken, zegt u 'Ze spreken hetzelfde, Ron.' (zie gehoor CGVS, p 19). Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn dat Mushere naast een district en een ethnïe tevens een taal is die naast Kulere het vaakst voorkomt in Bokkos. Het is niet geloofwaardig dat iemand die 'martial arts' volgt en hiervoor een trainer uit Brazilië heeft (zie gehoor CGVS, p 11) niet op de hoogte is van de dorpen die in uw onmiddellijke omgeving liggen. Niet alleen slaagt u er niet in om dorpen op te sommen, daarnaast kan u geen enkele staat opsommen die grenst aan Plateau State. U zegt 'Bono state, Maiduguri state, Yobe state.' (zie

gehoor CGVS, p 18). Echter, uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat geen van deze staten aan Plateau State grenst. Daarenboven is Maiduguri geen staat maar een stad in Borno state. Ook vergist u zich in de naam van uw dorp; u schrijft de naam zelfs op voor de PO (zie nota's). Het is niet aannemelijk, voor iemand die heel zijn leven ergens heeft gewoond, dat hij zich vergist in de naam van zijn dorp; Maitakato i.p.v. Maikatako (zie gehoor CGVS, p 5). **Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden dat u heel uw leven in Bokkos heeft gewoond, noch dat u door Boko Haram gedwongen werd gerekruteerd toen u in Bokkos woonde. Het is bovendien niet aannemelijk dat u, indien u werkelijk gedurende meerdere maanden in een trainingskamp van Boko Haram zou hebben verbleven, u niet weet wat de Sharia is, zelfs niet wanneer de PO u hierover meer uitleg geeft (zie gehoor CGVS, p. 30). Aangezien het invoeren van de Sharia een hoofddoelstelling van Boko Haram is, is het niet aannemelijk dat u afkomstig bent uit een regio waar Boko Haram terreur zaait, laat staan dat u 4 maanden bij de organisatie zou verbleven hebben.** Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw verblijf in Bokkos, kan evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaarde vrees voor Boko Haram. Er kan verder opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen werd het zuiden van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Aangezien er reeds geen geloof kan gehecht worden aan uw verblijf in Bokkos en daardoor ook niet aan uw beweerde gedwongen inlijving door Boko Haram, kan ook uw vrees voor de Nigeriaanse politie, die u zouden zien als een lid van Boko Haram, in twijfel worden getrokken aangezien uw aanklacht bij de politie een direct gevolg zou zijn van uw gedwongen inlijving. **Aangezien uw beweerde problemen met de politie voortvloeien uit het feit dat u zou ingelijfd zijn door Boko Haram, kan ook hier geen geloof aan worden gehecht.** Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat, indien de politie u daadwerkelijk zou aanzien als lid van Boko Haram, het niet geloofwaardig zou zijn dat ze u zondermeer diezelfde dag hebben vrijgelaten.

Tot slot verklaarde u dat uw oom u documenten zou opsturen. Zowel het CGVS als uw advocaat hebben hier nadrukkelijk benadrukt dat u de documenten zo snel mogelijk moest opsturen, zelfs na het verstrijken van de afgesproken deadline (zie gehoor CGVS, p 29). Desondanks heeft u, twee maand na het verstrijken ervan nog geen documenten toegevoegd aan uw dossier.

U legt bijgevolg geen documenten voor die uw identiteit of asielrelaas kunnen ondersteunen. Het krantenartikel uit de Daily Trust (zie informatie in uw dossier) waarnaar u tijdens uw gehoor verwees, vermeldt enkel de algemene gebeurtenissen die u aanhaalt, maar nergens in het artikel wordt uw naam vermeld, waardoor het geen bewijswaarde heeft voor uw persoonlijk asielrelaas.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In het eerste onderdeel van het enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 *juncto* 62 en 57/7bis van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 over het statuut van de vluchtelingen.

Verzoeker wijst erop dat er geen discrepanties werden aangehaald tussen het eerste en het tweede interview, zodat mag worden aangenomen dat zijn verklaringen consistent zijn.

Vervolgens stelt hij dat hij weldegelijk geboren is op 1 juni 1997 te Jos, Plateaustate. Hij brengt een officiële leeftijdsverklaring van zijn vader bij, afgelegd tegenover de "High Court of Ebonyi State of Nigeria". Hij meent dat hij weldegelijk aantoonbaar dat hij minderjarig is en geboren is op 1 juni 1997 te Jos, Plateaustate.

Verder wijst verzoeker erop dat hij van in het begin heeft meegedeeld dat hij niet meer de exacte datum van de aanval van Boko Haram op Maikatako wist. Verweerder bleef doorvragen, waardoor verzoeker zei dat hij "vermoedde" dat het op de derde dag na Nieuwjaar was. Het is volgens hem realistisch dat hij zich hieromtrent vergist nu er verschillende feesten zijn in december en januari.

Voorts merkt verzoeker op dat het gehoor in het Engels plaatsvond en dat er veel onduidelijkheden waren aangaande de termen "area", "quarter", "state", "village" et cetera. Engels is niet zijn officiële taal. Zo stelt verzoeker: *"Toen verweerster vroeg welke 'area's' er waren in zijn dorp en of hij ze kon benoemen, antwoordde verzoeker onmiddellijk dat hij het niet begreep. 'Ik begrijp het niet. Er zijn hier 50 huizen en 100 meter verder, zijn er andere families die er wonen. Maar ik weet het niet.' Toen verweerster vroeg of hij Malakworigold kende, antwoordde verzoeker dat het in Maikatako was, dat het eveneens een onderdeel uitmaakte van zijn dorp. (pag 23-24 gehoorverslag)"* Verzoeker wist dus weldegelijk dat Malakworigold deel uitmaakte van zijn dorp. Hij heeft bovendien de exacte plaats van de aanval van de leden van Boko Haram kunnen beschrijven, met name "Christ of nation church".

Omtrent zijn afkomst uit Bokkos kan volgens hem geen enkele twijfel meer bestaan nu hij drie nieuwe documenten bijbrengt: een "statutory declaration", een "affidavit of means" en een "extract from Ishielu Police division crime diary". Uit het politieverlag blijkt volgens hem ook dat hij op 11 mei 2014 gevlucht is wegens de vrees voor Boko Haram. Hij wijst erop dat hij slechts tot 13 jaar naar school is geweest, dat het gehoor in het Engels plaatsvond en hij bijgevolg de vragen niet altijd even goed begreep, hetgeen hij meermaals tijdens het gehoor gemeld heeft. Hij meent dat hem bijgevolg niet verweten kan worden dat hij enkele termen door elkaar haalde en niet alle vragen even goed begreep. Verzoeker wijst nog op de COI Focus "Gevechtszones van Boko Haram" in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de aanslagen van Boko Haram voornamelijk plaatsvinden in het noordoosten van Nigeria en dus ter hoogte van Bokkos.

2.1.2. In een tweede onderdeel van het enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

*"Doordat de beslissing van de Commissaris niet alleen om de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren;
Dat uit het bovenvermeld document (coi focus: gevechtszones Boko Haram) voldoende blijkt dat de meeste aanvallen plaatsvinden in het Noordoosten, en dus ook te Bokkos.
Dat er wel degelijk een gegronde vrees bestaat voor het leven of minstens voor vervolging in hoofde van verzoeker.
Dat verzoeker zeer eerlijk te kennen geeft op het einde van zijn verhoor dat hij vreest dat hij vermoord zal worden als hij terugkeert naar Nigeria
Dat verzoeker met al het bovenstaande aantoont minstens aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet."*

2.1.3. In een derde onderdeel van het enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van "de beginselen met betrekking tot de bewijslast" en van de materiële motiveringsplicht.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

*"Doordat verwerende partij geen vluchtelingenstatus c.q. subsidiaire bescherming wil toekennen op basis van het geheel der voldoende samenhangende en overeenstemmende verklaringen die verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag heeft afgelegd;
Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur de verplichting oplegt om op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)
De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust inderdaad in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205)
En terwijl de Raad in haar constante rechtspraak heeft geoordeeld dat de materiële*

motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van het CGVS, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De overheid moet een besluit, in casu de weigeringsbeslissing a quo, zorgvuldig voorbereiden en nemen, het niet enkel een correcte behandeling van verzoeker omvat, doch ook een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, met inachtneming van de procedure, en niet in het minst een deugdelijke besluitvorming.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft namelijk tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker dient dan ook kritiek te uiten op de inhoud van de motivering (materiële motiveringsplicht) aangezien de verwerende partij de door verzoeker afgelegde verklaringen niet terdege naar de inhoud heeft onderzocht.

Terwijl de Commissaris weliswaar ten onrechte de weigeringsbeslissing grotendeels baseert op het niet concreet maken van de gegronde / individuele vrees, doch zelf de beslissing in niet onbelangrijke mate gebaseerd heeft op "waarschijnlijkheden" en "mogelijkheden"; Dat door te stellen dat "het verwacht mag worden dat" of dat "er de nodige vraagtekens moeten worden bijgeplaatst" of dat "in het algemeen kan worden gesteld dat" of "dat het opmerkelijk is dat" of "de indruk dat" of "dat het merkwaardig is" de beslissing onvoldoende in concreto is gemotiveerd, en dat dit zeker samen dient te worden beoordeeld met de vorige uitgewerkte middelen.

Dat, en hierbij het vorig middel in het huidig middel verder uitwerkend, nergens wordt bewezen dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn en dat over dat wat moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, nergens wordt gesteld dat het niet zo is of kan zijn;

Dat inderdaad de Commissaris derhalve een beslissing neemt op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, enkel op basis van eigen vermoedens en waarschijnlijkheden. Dit kan geenszins de bedoeling zijn; hiermee wordt ingegaan tegen de beginselen van rechtszekerheid en motivering.

Dat het oprecht relaas van verzoeker niets afdoet aan zijn effectieve vrees op vervolging (zie hoger) in zijn particuliere situatie;

Dat zelfs zo er sprake zou zijn van een inconsistentie, quod certe non, dit geen afbreuk doet aan het geheel van het relaas.

Dat in die zin trouwens (en weze het ondergeschikt aangehaald) het Europese Hof voor de Rechten van de Mens al eerder aangeven heeft dat verklaringen over een gedeelte van de relaas zeker onaannemelijk kunnen zijn, doch dat dit niet betekent dat de rest van het verhaal ook ongeloofwaardig is (EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, inzake nr. 2345.02).

Dat de Raad overigens ook al eerder heeft geoordeeld dat: "Hoewel het geloofwaardigheidsonderzoek waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel een noodzakelijke etappe vormt om deze vraag te beantwoorden, moet worden vermeden dat de vraag zelf in deze etappe uit het oog wordt verloren. In de gevallen waar er twijfel bestaat over de realiteit van sommige feiten of de eerlijkheid van de aanvrager, doet het uiten van deze twijfel niets af van de vraag over het bestaan van een vervolgingsvrees die, ondanks deze twijfel, voldoende zou kunnen worden aangetoond door de elementen van de oorzaak die overigens voor zeker worden gehouden." (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 28.104, 29 mei 2009 Rev.dr.étr. 2009, afl. 153, 194; <http://www.cce-rvv.be> (22 oktober 2009); <http://www.cce-rvv.be> (23 februari 2010); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 4, 321);

Dat hoe dan ook en zoals hoger gebleken de Commissaris-Generaal zijn weigeringsbeslissing baseert vanuit het verkeerde uitgangspunt en de toedracht van de werkelijke grond van de zaak niet motiveert, laat staan weerlegt;

Dat het niet volstaat dat waar het CGVS de eigen "indrukken" en waarschijnlijkheden verlaat, zich dan louter op algemene rapporten baseert om de weigering zo aannemelijk te maken;

Dat geen enkel bewijs van het tegendeel trouwens door verweerster naar voren wordt gebracht.

Dat er ook geen tegenstrijdigheden zijn tussen het eerste en tweede interview van verzoeker."

2.1.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een verklaring van het O.C.M.W. van Roeselare (stuk 3), een “*statutory declaration of age*” (stuk 4), een “*affidavit of means*” (stuk 5) en een “*extract from Ishielu Police division crime diary*” (stuk 6).

2.2.1. Artikel 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet werden met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van deze artikelen niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat hij ouder dan 18 jaar is en dus niet als een minderjarige kan beschouwd worden, (ii) hij de aanval van Boko Haram in zijn dorp situeert twee of drie dagen na Nieuwjaar, dat hij samen met zijn moeder vierde, terwijl uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat deze aanval plaatsvond op nieuwjaarsdag, (iii) hij niet weet dat de aanval plaatsvond op de kerk die zich in Malakworigold bevindt, (iv) hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Bokkos, (v) het niet geloofwaardig is dat, indien de politie verzoeker daadwerkelijk zou aanzien als lid van Boko Haram, zij hem dezelfde dag zouden vrijlaten, en (vi) hij geen documenten neerlegt ter staving van zijn identiteit of asielrelaas.

Waar verzoeker stelt dat verweerder de bestreden beslissing nam enkel op basis van eigen vermoedens en waarschijnlijkheden, dient vastgesteld dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Waar verzoeker stelt dat verweerder zich baseert op een verkeerd uitgangspunt en de toedracht van de werkelijke grond van de zaak niet motiveert of weerlegt, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote bewering, aangezien hij niet *in concreto* aanduidt wat volgens hem het juiste uitgangspunt of de werkelijke grond van de zaak zou zijn. Waar verzoeker stelt dat het niet volstaat dat “*waar het CGVS de eigen “indrukken” en waarschijnlijkheden verlaat, zich dan louter op algemene rapporten baseert om de weigering zo aannemelijk te maken*”, maakt verzoeker een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, daar deze geenszins louter gebaseerd is op algemene rapporten, maar tevens op verzoekers eigen verklaringen (zie de veelvuldige verwijzingen naar het gehoorverslag). Waar verzoeker erop wijst dat er geen discrepanties werden aangehaald tussen zijn eerste en tweede interview, dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker bij onderhavig verzoekschrift een op eed afgelegde verklaring van zijn vader bijbrengt ter staving van zijn geboortedatum en -plaats (1 juni 1997 te Jos, Plateaustate) (verzoekschrift, stuk 4), dient opgemerkt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 12). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Bijgevolg is komen vast te staan dat verzoeker

ouder is dan 18 jaar. Desalniettemin houdt verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift vast aan de ongeloofwaardig geachte geboortedatum van 1 juni 1997. Aangezien verzoeker aldus volhardt in zijn poging de Belgische asielinstanties te misleiden, wordt in ernstige mate afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker stelt dat het gehoor plaatsvond in het Engels en dat dit niet zijn "officiële taal" is, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat Engels zijn moedertaal is en dat hij het interview in het Engels wenste te doen (administratief dossier, stuk 15). Dat verzoeker bepaalde termen en woorden niet goed begreep of door elkaar haalde, kan dan ook niet worden toegeschreven aan het feit dat het gehoor in het Engels verliep. Waar verzoeker erop wijst dat hij slechts tot zijn dertiende naar school ging, dient erop gewezen dat hoger reeds kwam vast te staan dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn geboortedatum, zodat bijgevolg eveneens getwijfeld kan worden aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn opleiding. Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, zelfs indien verzoeker geen hoger onderwijs heeft gevolgd, hij in staat is coherente en doorleefde verklaringen af te leggen met betrekking tot zijn directe leefomgeving en de redenen die hem zijn land van herkomst hebben doen ontvluchten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij van bij het begin van het gehoor heeft meegedeeld dat hij de exacte datum van de aanval van Boko Haram niet meer wist, dient erop gewezen dat, aangezien verzoeker uitdrukkelijk verklaarde nieuwjaarsdag met zijn moeder te hebben gevierd (gehoorverslag CGVS, p. 22) en verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij de aanleiding voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op correcte wijze in de tijd kan situeren. Waar hij stelt dat hij wist dat Malakworigold deel uitmaakt van zijn dorp, dient erop gewezen dat hij misschien wel wist dat Malakworigold deel uitmaakt van Bokkos, doch dat de bestreden beslissing terecht stelt dat het niet aannemelijk is dat hij niet wist dat de kerk die werd aangevallen door Boko Haram op nieuwjaarsdag 2014 in Malakworigold staat.

Verder dient vastgesteld dat bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening houdt met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Verzoeker meent dat zijn afkomst uit Bokkos is komen vast te staan, omdat hij een aantal stukken bijbrengt dienaangaande (verzoekschrift, stukken 4-6). Vooreerst dient evenwel opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien dient opgemerkt dat alle stukken gebaseerd zijn op de verklaringen van zijn vader en in die zin niet steunen op objectieve elementen en een gesolliciteerd karakter hebben. Bijgevolg zijn deze stukken niet van aard om de terecht en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers beweerde afkomst uit Bokkos te weerleggen.

Er kan niet worden ingezien op welke wijze het attest van het O.C.M.W. van Roeselare (verzoekschrift, stuk 3) de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Er dient vastgesteld, gelet op het voorgaande, dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen evenwel de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoeker maakt omwille van de hoger gedane vaststellingen zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Waar verzoeker vraagt dat de kosten lastens de Belgische Staat worden gelegd, kan niet worden ingezien over welke kosten verzoeker het heeft. Hij werd immers vrijgesteld van de betaling van het rolrecht (verzoekschrift, stuk 2).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS